

Statens vegvesen

Eigedomsinngrep

FØRESEGNER

Handbok 086

Eigedomsinngrep

Føresegner om eigedomsinngrep til vegformål
etter veglova § 50

Statens vegvesen

Handbøkene i Statens vegvesen

Dette er ei handbok i Vegvesenets handbokserie, ei samling fortløpande nummererte publikasjonar.

Handbøkene kan kjøpast av interesserte utanfor Statens vegvesen.

Det er Vegdirektoratet som har hovudansvaret for å utarbeide og ajourføre handbøkene.

Ansvar for grafisk tilrettelegging og produksjon har Grafisk senter i Statens vegvesen.

Vegvesenets handbøker blir gitt ut på 2 nivå:

Nivå 1 - Gul farge på omslaget - omfattar føresegner, normalar og retningsliner godkjende av overordna myndigheit eller av Vegdirektoratet etter fullmakt.

Nivå 2 - Blå farge på omslaget - omfattar rettleiingar, lærebøker og vegdata godkjende av den avdelinga som har fått fullmakt til dette i Vegdirektoratet.

Eigedomsinngrep

Nr. 086 i Vegvesenets handbokserie

Opplag: 1000

Trykk: Trykkpartner

ISBN 82-7207-578-4

Forord

Veglova § 50 har denne ordlyden:

”Mot vederlag etter skjønn til den det råkar, kan eigedomsinngrep settast i verk etter vedtak av vegstyremakta så langt ho finn at det trengs til bygging, utbetring, vedlikehald og drift av riksveg, fylkesveg eller kommunal veg. Slikt eigedomsinngrep kan òg gjelde grunn og rettar til bate for tredjemann så langt det trengs for vegen eller ferdsla på vegen eller for å skaffe tredjemann tilgjenge til offentleg veg.

Til bate for ein som lyt tola eigedomsinngrep etter første leden, kan vegstyremakta gjere vedtak om at det skal gjerast eigedomsinngrep hjå ein annan eigar eller rettshavar, så framt skaden eller ulempene då alt i alt vert monaleg mindre.

I vedtak om eigedomsinngrep kan vegstyremakta heilt eller delvis overlate til skjønnet å ta avgjerd om kva inngrepet skal gå ut på eller kva omfang det skal ha. Skjønnet kan då òg gjere vedtak etter andre leden i paragrafen her. Skjønnet kan fastsette at det ved eigedomsinngrep etter denne paragrafen skal ytast grunn som vederlag for grunn og rettar som blir avstått.

Kongen kan gi føresegner om saksføreavinga etter paragrafen her.”

Den 20. januar 1965 delegerte Samferdselsdepartementet styremakt til å gjere vedtak etter veglova § 50 for riksveg til vegsjefane. Etter at veglova § 50 blei endra i 1981, blei denne delegasjonen stadfesta av Samferdselsdepartementet i brev av 20. oktober 1981. Etter omorganiseringa av Statens vegvesen som tok til å gjelde fra 1. januar 2003, gjeld delegasjonen i høve til regionvegkontora.

Kven som har heimel til å gjere vedtak om eigedomsinngrep for fylkesveg og kommunal veg, følgjer av veglova § 9, andre og tredje ledd. Styremakta kan vere delegert etter føresegnene i lova.

Med heimel i veglova § 50 fjerde ledd blei det ved kronprinsregentens resolusjon av 15. januar 1965 vedtatt føresegner om saksføreavinga ved eigedomsinngrep. Etter at veglova § 50 blei endra i 1981, blei det ved kongeleg resolusjon av 11. september 1981 vedtatt nye føresegner om saksføreavinga. Desse føresegnene blei, saman med kommentarar til dei enkelte paragrafane, inntatt i handbok 086 Eigedomsinngrep, datert oktober 1981.

Ved kongeleg resolusjon av 27. august 2004 blei §§ 3 og 4 i desse føresegnene endra. Endringane blei gjort hovudsakleg fordi Vegvesenet sin planleggingsheimel i veglova § 12 er oppheva, og fordi plan- og bygningslova er endra. Endringane gjeld følgjande:

- Omgrepet detaljplan er stroke.
- Det er tatt inn ein regel om at vedtak om eigedomsinngrep ikkje kan gjerast dersom det er gått meir enn 10 år sidan planen blei kunngjort.
- Unntaket frå plankravet for kommunal veg er stroke.
- Utbyggingsplan ("bebyggelsesplan") er likestilt med reguleringsplan som plangrunnlag.
- Unntaket frå plankravet er utvida til òg å gjelde små inngrep i samband med utbetringar og drift. Vidare er det gjort klart at unntaket òg gjeld inngrep i samband med mindre tiltak utanfor reguleringsområdet.
- Unntaket for tiltak utanfor vegområdet, så som vegstasjon, brakkeleir og massetak, er stroke.
- Det er gjort klart at unntaket frå plankravet ikkje gjeld dersom det kjem i konflikt med plan- og bygningslova § 23 om plikt til å utarbeide reguleringsplan.
- Regelen om at kommunen skal gis høve til å uttale seg før vedtak om eigedomsinngrep blir gjort, er stroke.

Denne handboka inneheld føresegnene slik dei lyder etter endringa. Vidare inneheld den kommentarar til føresegnene. Kommentaran er noko omarbeidd i høve til dei som blei tatt inn i den første utgåve av handboka også på punkt der det ikkje er gjort endringar i føresegnene.

Vegdirektoratet
September 2005

Innhald

Føresegnene	7
Kva føresegnene gjeld – kommentarar til § 1.....	9
Avgrensing	9
Allmenne reglar om eigedomsinngrep.....	9
Minnelege forhandlingar og eigedomsinngrep – kommentarar til § 2.....	11
Plankrav – kommentarar til § 3.....	12
Unntak frå plankravet – kommentarar til § 4.....	13
Forholdet til kommunen – kommentarar til § 5.....	15
Når føresegnene tek til å gjelde – kommentarar til § 6.....	16

Føresegner om eigedomsinngrep gitt med heimel i veglova § 50, 4. ledd

§ 1 KVA FØRESEGENENE GJELD:

Føresegnene gjeld eigedomsinngrep til riks-, fylkes- og kommunal veg etter veglova § 50.

§ 2 MINNELEGE FORHANDLINGAR OG EIGEDOMSINNGREP

Før vedtak om eigedomsinngrep kan gjerast, skal vegstyremakta, eller kommunen i saker som blir fremma etter § 5 første eller andre ledd i føresegnene her, prøve å nå fram til semje med dei inngrepet råkar.

Unntak frå regelen i første ledd kan gjerast når vegstyremakta

- a) ser det som rådlaust å nå fram til semje eller
- b) finn at saka er av ein slik karakter eller eit slikt omfang at det ikkje ligg til rette for minnelege forhandlingar

§ 3 PLANKRAV

Vedtak om eigedomsinngrep kan berre gjerast når det ligg føre vedteken reguleringsplan eller utbyggingsplan etter plan- og bygningslova.

Vedtak kan ikkje gjerast dersom det har gått meir enn 10 år sidan reguleringsplanen eller utbyggingsplanen blei kunngjort etter plan- og bygningslova § 27-2 nr 3.

* Endra ved kongeleg resolusjon av 27. august 2004

§ 4 UNNTAK FRÅ PLANKRAV

Regelen om plankrav etter § 3 gjeld ikkje for:

- a) små inngrep i samband med vedlikehald, drift og mindre utbetringar av offentleg veg, så langt dette ikkje er i strid med plan etter plan- og bygningslova eller med § 23 i plan- og bygningslova om plikt til å utarbeide reguleringsplan

- b) inngrep i samband med tiltak utanfor reguleringsområdet (leidningar, lokale støytak, anleggsvegar o.l), så langt dette ikkje er i strid med plan etter plan- og bygningslova eller med § 23 i plan- og bygningslova om plikt til å utarbeide reguleringsplan
- c) vedtak etter § 50 første ledd, siste punktum og § 50 andre ledd.
- d) avgjerd som tingretten tek etter § 50 tredje ledd.

* Endra ved kongeleg resolusjon av 27. august 2004

§ 5 FORHOLDET TIL KOMMUNEN

Vegstyremakta skal på vanleg måte gjere vedtak om eigedomsinngrep i saker der kommunen er pålagt å stå for gjennomføringa av eigedomsinngrep til

- a) riksveg med heimel i veglova § 14, og
- b) fylkesveg med heimel i veglova § 15.

Den vegstyremakta som har heimel til å gjere vedtak om eigedomsinngrep for riks- eller fylkesveg, kan avtale med kommunen at denne skal stå for gjennomføringa av eigedomsinngrepet.

Pålegg etter første ledd eller avtale etter andre ledd i denne paragrafen gir kommunen fullmakt til å krevje skjønn.

§ 6 NÅR FØRESEGNENE TEK TIL Å GJELDE

Føresegnene her tek til å gjelde frå 1. oktober 1981. Frå same tid trer kronprinsregentens resolusjon av 15. januar 1965 om "forskrifter om behandling av saker om eiendomsinngrep etter vegloven", og kongeleg resolusjon av 12. august 1966 om "endringar og tillegg i forskrifter om behandling av saker om eiendomsinngrep etter vegloven" ut av kraft.

Kommentarar til føresegnene:

TIL § 1 KVA FØRESEGNENE GJELD

Avgrensing

Eigedomsinngrep etter veglova er tvangsinngrep til vegformål, jf. definisjonen i veglova § 49. Desse føresegnene gjeld for eigedomsinngrep etter veglova § 50.

Føresegnene gjeld ikkje for eigedomsinngrep etter veglova § 51 om vegbrot m.v. Førehavingsmåten i samband med vedtak etter veglova § 51 er regulert i ordlyden i siste ledd i paragrafen.

Føresegnene gjeld heller ikkje for eigedomsinngrep etter veglova § 53 om private vegar.

Allmenne reglar om eigedomsinngrep

Vedtak om eigedomsinngrep etter veglova § 50 er eit forvaltningsmessig enkeltvedtak. Føresegnene inneheld ikkje allmenne reglar om saksførehavinga i samband med slike vedtak. Dette blir regulert av forvaltningslova, jf. veglova § 11.

Ved førebuing av eit enkeltvedtak, til dømes om eigedomsinngrep, gjeld forvaltningslova § 16 om førehandsvarsling til dei som blir råka av inngrepet, og §17, første ledd om den utgreiingsplikta forvaltningsorganet har. Etter § 17, andre og tredje ledd, har forvaltningsorganet i visse høve plikt til å informere partane om opplysningar som ligg føre i saka. Med heimel i forvaltningslova § 11, siste ledd, har Justisdepartementet den 16. desember 1977 gitt føresegner om forvaltningsorgan si rettleiingsplikt i høve til partane i saka.

Etter oreigningslova § 30 gjeld føresegnene i oreigningslova så langt dei høver ved oreigning med heimel i veglova. Den sentrale føresegna i oreigningslova er § 2, andre ledd om at vedtak om eigedomsinngrep ikkje kan gjerast "utan at det må reknast med at inngrepet tvil-laust er til meir gagn enn skade". Føresegnene om varslings- og utgreiingsplikt i forvaltningslova skal sikre at vedtaksorganet har godt nok grunnlag for å foreta denne interesse-avveinga.

Føresegner om saksbehandling har ein òg i kap. II i oreigningslova, og på eit par punkt er desse strengare enn forvaltningslova. Såleis gir desse føresegnene ikkje høve til, slik

forvaltningslova gjer, i særskilde tilfelle å gjere unntak frå kravet om førehandsvarsling og frå kravet om at vedtaket skal grunnjevast. Ut frå det som er uttalt i Ot. prp. nr. 43 (1957) gjeld ikkje desse føresegnene ved oreigning med heimel i veglova, men på desse to punkta må føresegnene likevel følgjast.

Vedtak om eigedomsinngrep vil oftast byggje på vedteken reguleringsplan eller utbyggingssplan. Når dette er tilfelle, vil kravet i forvaltningslova § 17, første ledd om utgreiing av saka, i utgangspunktet vere oppfylt gjennom førehavinga av planframlegget. Det kan likevel tenkjast at det ut i frå ei interesseavveing etter oreigningslova § 2 ikkje er grunnlag for å gjennomføre den vegløyisinga som er vist i planen, eller element ved denne løyisinga. Dette kan til dømes vere tilfelle der det har gått lang tid sidan planvedtaket blei gjort eller det av andre årsaker har skjedd ting som får noko å seie for interesseavveinga. Når det gjeld tidsaspektet, går det fram av § 3 i desse føresegnene at det er ei absolutt grense for kor gamle planane kan vere. Dersom det er gått meir enn 10 år sidan planen blei kunngjort etter plan- og bygningslova § 27-2 nr 3, kan ein ikkje gjere vedtak om eigedomsinngrep på grunnlag av planen. Dette er same regel som ein har i § 31 nr. 2 i plan- og bygningslova og som gjeld ved oreigning med heimel i § 35 i denne lova.

Som nemnt, skal vedtak om oreigningsinngrep alltid grunnjevast. Det må gå fram av grunngevinga at saka er nok greidd ut til at ein har kunna gjere den interesseavveinga som er nødvendig etter oreigningslova § 2.

Vedtak om eigedomsinngrep etter veglova § 50 kan påklagast etter reglane i forvaltningslova, kap. VI.

I samband med vedtak etter veglova § 50 er det grunn til å minne om at planvedtak kan påklagast av partane i saka. Dersom vedtaksorganet, klageinstansen eller anna overordnad organ ikkje fastset noko anna, kan vedtak om eigedomsinngrep likevel gjerast før klagebehandlinga i samband med planvedtaket er avslutta, jf. forvaltningslova § 42, første ledd. Viss det sidan blir søkt om å starte arbeidet før skjønn er halde, jf. oreigningslova § 25, vil løyve i regelen ikkje bli gitt før klaga over planvedtaket er behandla.

I samsvar med veglova § 50 er det vegstyremakta som i kvart tilfelle fastset kva for eigedomsinngrep som "trengs til bygging, utbetring, vedlikehald og drift" av offentleg veg. Føresegnene inneheld ikkje noko som får innverknad på slike avgjerder.

Med heimel i veglova § 9 delegerte Samferdselsdepartementet den 20. januar 1965 styremakt til å gjere vedtak etter veglova § 50 for riksveg til vegsjefane, jf. rundskriv nr. 6/65 V. I samband med at veglova § 50 blei endra ved lov av 29. mai 1981 nr. 39, blei denne delegasjonen stadfesta, jf. Samferdselsdepartementets brev av 20. oktober 1981. Ved lovendring av 21. juni 2002 blei veglova § 10 endra slik at det skal vere 5 regionvegkontor i staden for 19 vegkontor. Det blei gjort ein teknisk gjennomgang av lova slik at den myndigheit som etter lova var lagt til vegkontora blei lagt til regionvegkontora. Så lenge det ikkje er gjort endring i nemnde delegasjon, vil delegasjonen etter omorganiseringa av Statens vegvesen, gjelde i høve til regionvegkontora. Tilsvarande delegasjonar har i stor utstrekning òg skjedd når det gjeld fylkesveg. Desse føresegnene gjer ingen endringar når det gjeld desse delegasjonsvedtaka.

TIL § 2 MINNELEGE FORHANDLINGAR OG EIGEDOMSINNGREP

Både i samband med planlegging og grunnnervv til vegformål er det viktig å oppnå god kontakt med dei som eig grunn og rettar i det området vegen skal byggjast. Forhandlingar om erstatning m.v. er ein naturleg og viktig del av denne kontakten. Det må leggjast stor vekt på å få til minnelege avtalar.

Etter føresegnene er hovudregelen at vegstyremakta ikkje kan gjere vedtak om eigedomsinngrep før minnelege forhandlingar er prøvde. I visse tilfelle kan det gjerast unntak frå dette kravet.

Omfattande og juridisk kompliserte saker kan vere vanskelege å løyse gjennom minnelege forhandlingar. I slike saker kan det vere rett å sløyfe forhandlingane. Det same gjeld når grunneigarane, mellom anna på grunn av store reguleringar, ikkje godtek dei planane som er vedtekne.

Forholdet mellom minnelege forhandlingar og eigedomsinngrep er òg vurdert i forarbeida til veglova. På side 109 i innstillinga frå Veglovkomiteen av 1951 heiter det at komiteen i sitt framlegg til skjønnsreglar:

”ikke har tatt inn noe krav om at det alltid foran ekspropriasjonsskjønn skal være forsøkt truffet en minnelig overenskomst om betaling. Derimot er det komiteens bestemte forutsetning at dette alltid blir gjort. Et formelt krav i selve loven om forsøkt

overenskomst innebærer den betenkelighet at det kan bli oppfattet som en nødvendig forutsetning for at ekspropriasjonsskjønn skal kunne avholdes og føre til diskusjon om det har vært ført konkrete forhandlinger og om eieren har avvist en minnelig ordning.”

I Ot. prp. nr. 53 (1961-62) Om ny veglov heiter det på side 92:

“.....departementet (vil) erklære seg enig med Veglovkomiteen i dens forutsetning at det alltid søkes truffet en minnelig ordning ved eiendomsavståelse m.v. om betaling av erstatning, slik at skjønnsprosedyre kan unngås.”

TIL § 3 PLANKRAV

Før det kan gjerast vedtak om eigedomsinngrep etter veglova § 50, skal det i utgangspunktet liggje føre ein plan for det tiltaket som skal gjennomførast. Unntak frå denne regelen går fram av føresegnene § 4, og desse vil bli behandla nedanfor.

I denne samanhengen bør det nemnast at reglane om plankrav ved eigedomsinngrep òg gjeld som vilkår etter den fullmakta regionvegkontora har til å gjere avtalar med grunneigarar og rettshavarar i samband med grunnnerv til riksveg. Ein kan såleis i hovudsak ikkje inngå slike avtalar utan at det ligg føre godkjend plan.

I samband med minnelege forhandlingar gjeld det likevel unntak frå desse reglane ved bruk av midlar for:

- Sikring av grunn og rettar i framtidige vegliner
- Eigedomskjøp med det siktemålet å kunne rive bygningar eller få stansa verksemd ut frå omsynet til straksverknader for drift, tryggleik og trafikkavvikling

I desse tilfella kan det gjerast avtalar om grunnnerv etter særlege fullmakter utan at det ligg føre planvedtak.

Fullmakta regionvegkontora har fått til å inngå avtalar om grunnnerv er elles ikkje slik å forstå at det er eit strengare plankrav i samband med slike avtaler enn det etter føresegnene her er ved oreigning.

Når det ligg føre vedteken reguleringsplan eller utbyggingsplan for eit vegprosjekt, er det oreigningsheimel både i veglova og plan- og bygningslova. Vegstyremakta, jf. veglova § 9, kan gjere vedtak om eigedomsinngrep etter veglova § 50, medan kommunen har rett til oreigning etter plan- og bygningslova § 35, nr. 1. Staten har òg rett til oreigning etter § 35 nr. 1 i plan- og bygningslova, jf. òg § 45 nr. 2 i lova, men denne retten kan ikkje Statens vegvesen i praksis nytte seg av fordi oreigningslova § 5 første ledd ikkje gir høve til å delegere retten til regionvegkontora. Ein ser det slik at det heller ikkje er behov for denne oreigningsheimelen fordi ein har fullgod heimel i veglova § 50.

Når regionvegkontoret gjer vedtak om oreigningsinngrep etter veglova § 50 for riks- eller fylkesveg, vil regionvegkontoret under skjønnet stå som saksøklar på vegne av stat eller fylke. Når kommunen gjer vedtak om eigedomsinngrep etter plan- og bygningslova § 35 nr. 1, er det kommunen som vil stå som saksøklar. Regionvegkontoret vil berre få status som hjelpeintervenient.

På bakgrunn av at staten normalt har det økonomiske ansvaret for grunnverv til riksvegformål, vil det vere naturleg at desse sakene blir fremma med heimel i veglova § 50.

Når det gjeld regelen om at vedtak om oreigning ikkje kan gjerast dersom det har gått meir enn 10 år sidan reguleringsplanen eller utbyggingsplanen blei kunngjort, er denne nærare omtala i kommentarane til § 1.

TIL § 4 UNNTAK FRÅ PLANKRAV

I visse tilfelle gjeld ikkje kravet etter føresegnene § 3 om at det skal liggje føre vedteken reguleringsplan eller utbyggingsplan før det kan gjerast vedtak om eigedomsinngrep etter veglova § 50. Unntaka er tekne inn i føresegnene § 4.

Unntak frå kravet om vedteken plan inneber ikkje at saka skal fremmast utan planlegging. Som nemnt under § 1 i desse kommentarane, gjeld forvaltningslova §§ 16 og 17 om førehandsvarsling til dei som blir råka av vedtaket, og om forvaltningsorganet si utgreiingsplikt. Slik varsling og utgreiing er nødvendig for å ha grunnlag for å foreta interesseavveininga etter oreigningslova § 2. Dette fører til at vegstyremakta så langt det kan tenkjast å oppstå interessekonflikt, mellom anna må leggje saka fram for andre offentlege organ og instansar. Langt på veg inneber dette vanleg planbehandling for desse sakene òg.

For enkelte av dei tiltaka det er unntak frå plankravet for, kan det vere krav om søknad og løyve etter § 93 i plan- og bygningslova. Så langt det er krav om slik byggjesaksbehandling, kan det vere aktuelt å kombinere denne med den saksbehandlinga som er nødvendig for å ha grunnlag for å foreta interesseavveinga etter oreigningslova § 2.

Som utgangspunkt kan det seiast at unntaket frå plankravet berre tyder at det ikkje trengst noko eige planvedtak. Etter at saka er førebudd, kan ein gå direkte på vedtak om eigedomsinngrep.

Unntaket frå plankravet i pkt. a) for små inngrep i samband med vedlikehald, drift og mindre utbetringar av offentleg, er ein konsekvens av at det i "Retningslinjer for planlegging av riks- og fylkesveggar etter plan- og bygningsloven", utgitt av Miljøverndepartementet og Samferdselsdepartementet, ikkje er krav om reguleringsplan eller utbyggingsplan for slike tiltak.

Ettersom "mindre utbetringar" er det mest vidtgåande tiltaket det er gjort unntak frå plankravet for, blir rekkevidda av unntaksregelen i pkt. a) i praksis bestemt av kor vidt dette omgrepet kan tolkast. I dei nemnde retningslinjene for planlegging er det ikkje sagt noko om dette. Unntaket må gjelde vanlege forsterkingar med kurveutrettingar. Mindre tiltak i samband med bygging av busslommer vil også kunne gå inn under unntaket. Når det gjeld unntaket for små inngrep i samband med drift, er dette tenkt å dekkje inngrep i samband med bygging av støyskjermar, skiltportalar og liknande utan at det blir gjort tiltak på sjølve veggen.

Kor omfattande saksbehandling som krevst for slike tiltak som det ikkje er plankrav for, vil avhenge av kor store tiltaka er og av kva for interesser dei rår. For små eigedomsinngrep i samband med vedlikehald og drift av veg, vil saksførebuinga venteleg i ei viss mon kunne innskrenkast til førehandsvarsling av den eller dei grunneigarane som blir råka av inngrepet.

I ein del tilfelle vil vegprosjekt som det er plankrav for, omfatte element som det er vanskeleg å vise innanfor ei naturleg grense for ein reguleringsplan eller ein utbyggingsplan. Døme på dette kan vere leidningar, lokale støytiltak og anleggsveggar. Unntaksregelen i pkt. b) er gitt for å gjere det klart at vedtak om eigedomsinngrep òg kan gjelde slike element sjølv om det er plankrav for prosjektet. Unntaksregelen er ein parallell til § 35 nr. 2 i plan- og bygningslova. Kravet til saksførebuing kan ein her enklast oppfylle ved å teikne tiltaka inn på kartskisser som følgjer reguleringsplanen/utbyggingsplanen under behandlinga av denne. Kartskissene kan ein eventuelt supplere med verbale forklaringar.

Når skjønnnet gjer vedtak etter veglova § 50 tredje ledd, gjeld ikkje forvaltningslova. Ein må leggje til grunn at desse sakene skal handsamast etter § 13 i oreigningslova.

Når det gjeld spørsmålet om fordeling av kostnader i samband med sakførebuing etter desse føresegnene, gjeld § 15 i oreigningslova.

TIL § 5 FORHOLDET TIL KOMMUNEN

Kommunen kan etter veglova §§ 14 og 15 bli pålagt å stå for gjennomføringa av grunnerverv ril riks- og fylkesveg, jf. føresegnene § 5. Dessutan har "den vegstyremakta som har heimel til å gjere vedtak om eigedomsinngrep", høve til å avtale med kommunen at denne skal gjennomføre eigedomsinngrepet, jf. føresegnene § 5, andre ledd. I dei fleste tilfella vil det vere regionvegkontoret som i samsvar med fullmakt vil gjere vedtak om eigedomsinngrep.

Utan særleg delegasjon etter veglova § 9 vil kommunale styremakter ikkje ha heimel til å gjere vedtak etter veglova § 50 for anna enn kommunal veg. I saker der grunnervervet skal gjennomførast av kommunen etter føresegnene § 5, første eller andre ledd, må regionvegkontoret såleis i regelen gjere vedtak om eigedomsinngrep på vanleg måte, så langt dette er nødvendig.

Når det er avgjort at kommunen etter føresegnene § 5, første eller andre ledd, skal stå for gjennomføringa av grunnervervet for riks- eller fylkesveg, treng ikkje kommunen særskilt fullmakt for å krevje skjønn med heimel i regionvegkontoret sitt vedtak om eigedomsinngrep, jf. føresegnene § 5, tredje ledd. Det er nok at det ligg føre ein dokumentasjon for at kommunen skal stå for gjennomføringa på vegne av vegstyremakta.

Dersom til dømes kommunen etter delegasjon har heimel til å gjere vedtak om eigedomsinngrep på fylkesveg, vil det vere kommunen som er "vegstyremakt" etter føresegnene § 5, første og andre ledd. I slike tilfelle vil føresegnene § 5, første ledd ikkje innebere anna enn at kommunen gjer vedtak etter veglova § 50, medan § 5, andre og tredje ledd naturleg nok ikkje får noko å seie, så lenge kommunen sjølv er vegstyremakt.

Føresegnene regulerer ikkje behandlingsmåten i samband med anke og skjønn. Når kommunen gjennomfører saka på vegne av vegstyremakta, anten dette skjer med heimel i veglova eller plan- og bygningslova, bør det samrådest i spørsmål om anke. Gjeld det

riksvegsaker der staten skal dekkje grunnervervet, bør vegstyremakta avgjere om skjønn skal ankast. Korleis desse spørsmåla skal løysast innanfor ramma av reglane i "lov om mekling og rettergang i sivile tvister" av 17. juni 2005, nr. 90, bør avtalast med kommunen før arbeidet med saka tek til.

TIL § 6 NÅR FØRESEGNENE TEK TIL Å GJELDE

Av paragrafen går det fram når føresegnene, slik dei ble vedtatt ved kongeleg resolusjon av 11. september 1981, tok til å gjelde. Ved kongeleg resolusjon av 27. august 2004 blei §§ 3 og 4 i føresegnene endra. Dette går fram av fotnotar til desse paragrafane. Desse endringane tok til å gjelde straks.